

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Nedad fra Højfjeldet og Hjem

Citation: Rode, Helge: "Nedad fra Højfjeldet og Hjem", i Rode, Helge: *Ariel. En Digtsamling*, 1914, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-rode_04-shoot-workid59708.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Ariel. En Digtsamling

NEDAD FRA HØJFJELDET OG HJEM.

Goddag igen til Træerne!
først ganske smaa,
som om de laa
og krøb omkring paa Knæerne;
men blinkende og skinnende
og viftende for Vindene,
som straktes tusind Hænder frem
mod den, der atter vender hjem,
forsikrende, besværgende,
at der er Liv i Dværgene,
som kravler om paa Bjergene.

Goddag igen til Træerne!
Farvel — og bort fra Bræerne!
De ligger, hvor de laa.
De store, vilde Fjelde,
de stejle, tavse Tinder
i Hvidhed og i Vælde,
højt oppe mod det Blaa.
95

De mørkner og de skinner
af Skabelse og Ælde;
men uden Liv og Minder,
skal de bestandig staa.

Farvel og bort fra Bræerne!
Goddag igen til Træerne!
De rejser sig. Nu staar de op,
fra Hovedet til Tæerne,
Saa ranke og saa slanke,
Som nogen Pige krop.

Goddag, Goddag til Birken,
den har sin grønne Slørdragt paa,
og den er hvid
og pigeblid,
som var den Brud og skulde gaa
i denne Stund til Kirken.

Goddag du Ven i Løvet!
Du dyre Liv i Løvet!
Det hvisker mildt om Ungdomsaar,
saa muntert og bedrøvet,
om vore fælles Kaar.
96

Det dirrer i det mindste Blad
af dette hemmelige Hvad?
Og vi skal alle følges ad,
vi, som blev skabt og prøvet,
af Lyset og af Støvet.
— Goddag du Ven i Løvet!

Goddag til Lo og Lade,
til Le og Plov og Spade,
til rolig Arbejdsstøj,
og venlig Skorstensrøg.
Goddag til Eng og Ager.
Mig tykkes Lien fager.

Hvem smutter ned ad Bjerget der?
Hvem iler frem med kaade Spring?
Hvem nynner mellem grønne Træer
om alt og ingenting?
Ak, er det Bækken? Er det dig?
Hvor du er bleven venlig her,
og vi skal samme Vej!

Goddag, Goddag til Bækken!
Den kommer hvid fra Bræ og Fonn.
Den kaster ud sit Rislebaand
fra Ødet og fra Skrækken,
97

til Dalens Vennehaand.
Den løber som en sorgløs Knøs,
der støjer op og slaar sig løs.

Fra Renerne og Lapperne,
til Agerlandet, godt og fedt.
Den hopper ned ad Trapperne,
tre, fire Trin i Et.
Den dvæler lidt — og gør sig blid.
— Hos Birken har den Tid.

Den kommer frem paa Højden,
helt gal af Rejsetørst,
og kiger ned i Bøjden,
hvor Faldets Fart er størst,
og styrter sig mod Stenene
og falder dog paa Benene, —
men hvad den gør — I Mag, i Jag —
Den kommer altid først.

Den kommer altid førend jeg.
Den iler forud for sig selv.
Og naar jeg tror, den drukner sig,
saa bliver den til Elv.
98

Vel mødt, du friske Lykkevæld,
som viser Vej og peger frem,
og binder sammen Hav og Fjæld,
— ved Havet er mit Hjem.

Goddag igen til Havet,
det bærer hjem — jeg er der snart,
hvor Stjernen tindrer ømt og klart.
— Min Vej faar Rislefart.

Jeg iler frem som Bæk og Elv,
der rinder gennem Landene.
Jeg strømmer over Vandene.
Jeg kommer før mig selv!